

Overleven in tijden van crises

Tekst: Henna Guicherit

Hoewel wij weten dat het moesje niet naar Parijs brengt, hebben we dagelijks toch een klaagzang aan. Begrijpelijk. Wij burgers zijn in crises (meervoud) gestort. Bevin-den ons in een tunnel. Eén die slechts een klein straaltje licht doorlaat. We hebben geen idee hoe lang die tunnel is. Ook niet wanneer wij, aan het eind gekomen, weer heldere lichtstralen zullen zien. Op ons pad door deze duisternis willen wij met veel liefde en wijsheid worden geleid. Maar onze regering tast zelf in het duister en voert een onsamenhangend en niet bepaald transparant beleid. Met vallen en opstaan, zullen wij daarom zoveel mogelijk onze weg zelf moeten vinden. Het gaat om onze toekomst en die van de onzen. Overleven is het motto. En om onder moeilijke omstandigheden te overleven, zal je alle registers moeten opentrekken. Al je talenten, vermogens en creativiteit moeten aanwenden. Weten waar je goed in bent. Out of the box denken. De moed hebben onbekende paden te betreden. Diversificatie brengen in wat je plant, maakt of in de dienst die je verleent. Vooral niet wachten op Pa Lantje. Je mag je ogen wel opheffen naar

de hemel, bidden voor Mama Sranan, maar weet wel, die goede Heer / Vrouw gaat je problemen niet voor je oplossen. Die heeft ze ook niet gecreëerd. Jij moet het zelf doen. Geloven in jezelf en bouwen op je kennis en kracht. Zo niet, blijf of vervel je (weer) in armoede.

Vragen

De inkomsten van de staat, die deels onzichtbaar met al te gulle hand zijn uitgegeven, zijn dramatisch verminderd. Op reserves kunnen wij niet meer teren. Die zijn heimelijk opgesoupeerd. Onze munt gedevalueerd. Uw inkomen en koopkracht geërodeerd.

De crisis heeft naar mijn inschatting nog niet al zijn tanden laten zien. Wacht daar ook niet op, maar plan in familie en vriendenverband hoe te overleven. En hoe de meest kwetsbaren, die het op eigen kracht niet redden, te ondersteunen. Maar wie zijn de meest kwetsbaren? Wat zijn hun minimale basisbehoeften? Welk prijskaartje hangt daar aan? Wat verdienen zij en hoe besteden zij hun geld? Hoe leven zij met een structureel tekort aan geld? Als wij de antwoorden hebben, kunnen we uitstippelen hoe hen te versterken om te overleven? De huidige

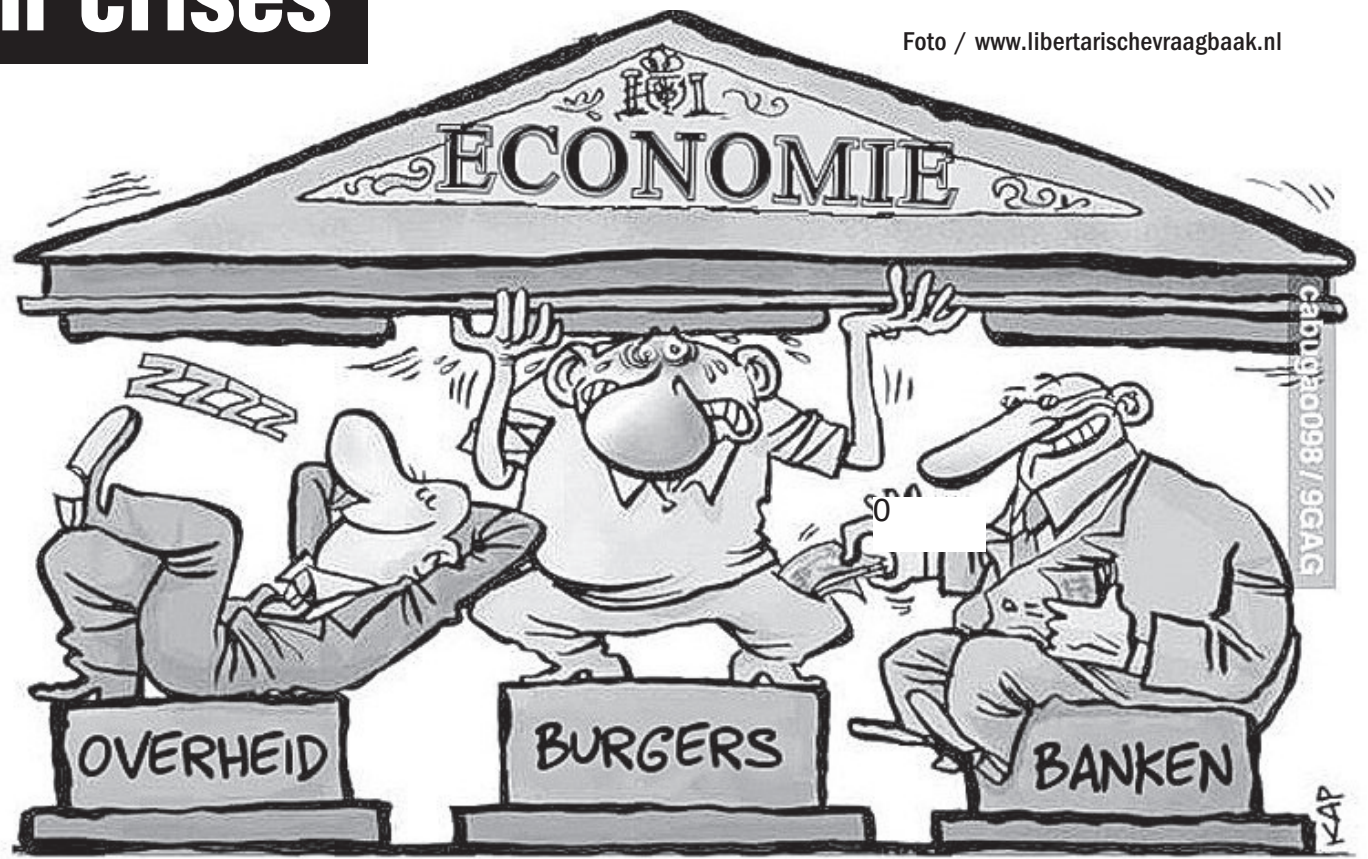

Foto / www.libertarischevraagbaak.nl

Foto / www.webseoanalytics.com

crisis heeft op de één een grotere impact dan op de ander. Hoe overleven werknemers die plots brodeloos zijn geworden omdat het bedrijf, waar zij al 25 jaar in dienst zijn, de deuren heeft moeten sluiten toen de bedrijfsuitgaven de inkomsten overtroffen. Hoe zorgt een alleenstaande moeder of vader ervoor dat er iedere dag brood op de plank is? Kan die mevrouw die dagelijks aan de Jodenbreestraat sportbroeken en T-shirts verkoopt de stroomrekening wel betalen? Hoe moet een onderwijzeres maandelijks SRD 800 aan huur opbrengen?

Deze en nog veel meer vragen moeten beantwoord worden voor een verantwoord beleid gericht op duurzame armoedebestrijding. Een ding is zeker en nu reeds zichtbaar, de kloof tussen arm en rijk wordt groter. Het creëren van arbeidsplaatsen en het bieden van (vak)onderwijs zijn bij uitstek de vehikels om uit de armoede te geraken. Maar de arbeidsmarkt heeft met de sluiting van de bauxietindustrie veel arbeidsplaatsen

verloren. En onderwijs dreigt voor velen onbetaalbaar te worden.

Scholing en productie

Met de verhoging van de kosten voor onderwijs en transport bereiken mij geluiden van studenten die nu al overwegen hun studie te staken. Dit zal een enorme impact op hun carrière hebben. Op de ontwikkeling van ons land. En ons vermogen om uit dat diepe ravijn omhoog te klimmen en de economie te transformeren. Op onze capaciteit om de rechtstaat die wankelt weer overeind te krijgen. Hiervoor is een goed geschoold volk een minimale voorwaarde. Niet een volk waarvan slechts 33 procent van de bevolking boven de vijftien jaar de lagere school heeft afgemaakt. 31 procent een vwo-opleiding heeft afgerond en slechts 12 procent de middelbare school heeft doorlopen. Niet een gepatroneerd volk dat denkt voor zijn wel en wee afhankelijk te zijn van gebed en die politieke leider die hen nota bene door een hoger wezen zou

zijn toebedeeld.

In vorige crises hebben de sociale sectoren, onderwijs en gezondheidszorg het gelag betaald. De gevolgen bleven niet uit en zorgden voor gevoelige kwesties zoals gebrek aan medicijnen, medische hulpmiddelen, toenemend analfabetisme, prostitutie, ondervoeding en kindersterfte. De president van het eenzijdig sociaal akkoord moet nu met spoed met het volk een scholings- en productieakkoord sluiten. Sociaal beleid moet er in deze tijd zeker zijn. Het kan alleen bekostigd worden als we het accent van het ambtelijke ombuigen naar ondernemerschap en productie. Investeren in vakscholing en faciliteren van bedrijven gericht op importvervangende en exportvergroting. Niet om de afgestudeerden via politieke partijen te laten toetreden tot het ambtelijke waterhoofd. Maar om ze als zelfstandige ondernemers te laten bijdragen aan de nationale productie, zodat wij gezamenlijk uit deze duisternis kunnen geraken.

Onderwijzers noodgedwongen beroepshosselaars!

Foto / www.gov.sr

Training van onderwijzers een must voor kwalitatief beter onderwijs.-

“**M**ijn dag begint om half vijf s' morgens met het beleggen van broodjes voor de school en eindigt tegen 10 uur s' avonds met voorbereidingen voor de broodjes van de volgende dag,” vertelt Rihana. Zij heeft geen broodjeszaak en is al zeventien jaar onderwijzeres op een muloschool. De belegde broodjes zijn van maandag tot en met vrijdag haar hoesel. “Om twee uur s' middags thuisgekomen ben ik huisvrouw, moeder van drie kinderen, onderwijzeres en hoeselaar tegelijk. Dan moet ik koken, aandacht besteden aan de kinderen en hun huiswerk. Tussen vier en vijf heb ik de gelegenheid even te rusten. Daarna trek ik tijd uit voor lesvoorbereiding en correctiewerk. Als laatst het voorbereidingswerk voor de broodjes van de volgende dag. Om 10 uur s' avonds ben ik uitgeleed. Maar als ik veel correctiewerk heb, kan ik soms tot in de ochtenduren bezig zijn. In het weekend heb ik geen rust. Dan maken mijn man, die ook onderwijzer is, en ik pindasambal voor een vaste afnemer.” Toch komen ze met hun salaris niet uit. Eén salaris gaat op aan de vaste lasten waaronder huishuur, elektriciteit, water en transport. En het andere salaris is niet voldoende voor de overige noodzakelijke uitgaven. Als elk gezinslid iedere dag drie broodjes eet dan kost dat maandelijks zonder toespijs al SRD 450. Boter koopt ze niet meer, dat is veel te duur. Met toespijs zit je volgens mij al gauw op SRD 625. Dan heeft dit gezin nog geen warme maaltijd gegeten. Heeft nog geen toiletartikelen, thee, suiker, melk en belkaarten gekocht. Over kleding, schoeisel, muzieklus, de tandarts, lidmaatschap van een sportclub of het kopen van dit dagblad heb ik het niet eens. Met het andere netto salaris van SRD 2100 redten zij het voor hun basisbehoeften

duis niet. Zeker niet op de momenten dat de gasbom leegloopt, de wasmachine of ijskast het begeeft, de auto een servicebeurt nodig heeft en de verzekering betaald moeten worden. Nu al hebben vele hoofden van huishoudens hoofdpijn als ze denken aan de

komt zij met dit bedrag echt niet uit. Haar eerste maandelijks boodschappen bedragen al SRD 800. Voor water en elektriciteit betaalt ze nu nog SRD 70 en voor transport SRD 200. Dat wordt binnenkort meer. De oppas voor haar peuter kost SRD 250. Daar komt

Foto / www.ict-edu.nl

Onze kinderen hebben recht les te krijgen van bevoegde onderwijzers.-

uitgaven voor het nieuwe schooljaar. Voor drie kinderen, waarvan twee lager onderwijs en een middelbaar onderwijs volgt, moet samen SRD 380 aan schoolgeld neergeteld worden. Als elk kind twee nieuwe spijkerbroeken en uniformen nodig heeft, kost dit SRD 600 tot SRD 700 voor de spijkerbroeken en SRD 120 voor de uniformen. Als dit voor onderwijzers al niet betaalbaar is, wat te zeggen van het personeel in de zogenaamde ongeschoolde beroepen.

En wat te denken van Graciella die behoort tot die 33 procent huishoudens met een vrouw aan het hoofd. Zij geeft al vijf jaar les op een basisschool en ontvangt netto SRD 1980. Als alleenstaande moeder van twee kinderen

de eerste plaats de lichamelijke basis behoeften zoals eten en drinken maar ook veiligheid. In deze tijd van crisis is dit makkelijker gezegd dan gedaan. De consumentenprijzen zijn in mei 2016 vergeleken met mei 2015 met gemiddeld 55,0 procent gestegen. De prijzen van de items in het ABS-pakket van goederen en diensten lieten in deze periode bewegingen zien van -36 procent tot + 236 procent. De salarissen zijn niet gestegen. De werkloosheid wel. De impact van de crisis op de huishoudens moet dus aanzienlijk zijn. We zijn nu drie maanden verder. Het consumentenprijsindexcijfer en de inflatie over augustus 2016 zullen zeker hoger uitvallen.

Hosselaars

Uit gesprekken met onderwijzers en anderen uit het onderwijsveld blijkt dat deze beroepsgroep van geschoolden al geruime tijd ook tot de categorie hoeselaars behoort. Met enige verbazing heb ik geluisterd naar de antwoorden op mijn vraag, “wat voor werk doen onderwijzers om een extra inkomen te verdienen?”. Allereerst de vrouwen; zij vormen het overgrote deel van het onderwijzend personeel. Het eerste antwoord luidde kort en bondig; lichamelijk werk en de webcam. Nadere toelichting leert dat er onderwijzeressen zijn die noodgedwongen kiezen voor het best betaalde werk. Zij prostitueren, strippen voor de webcam, typen – of spreken sensuele teksten in. Huisvljijt staat boven aan de lijst. Koejkens en taarten bakken leveren een welkome aanvulling op het salaris. Zo ook bijles, kinderopas, acrylnagels zetten en haren vlechten. Sommige onderwijzeressen hebben een dubbele baan. Na schooltijd draaien ze bijvoorbeeld nog een volledige acht-urige shift in de horeca. De mannen rijden taxi en als zij over specifieke technische vaardigheden beschikken, kunt u ze na school tegenkomen als lasser of monteur. Maar dat er onderwijzers zijn die na school een twaalf-urige shift draaien in de security-branch heeft bij mij vele vraagtekens opgeroepen. Dat zij niet bij de pakken neerzitten is positief. Maar wat

is de impact op hun gezondheid, hun gezin en de kwaliteit van het onderwijs? Van Rihana weet ik dat ze om twaalf uur al uitgeblust is en zich tot het uiterste moet inspannen om tot de bel les te geven. Een gepensioneerde onderwijzeres heeft ervaren dat velen vermoeid en chagrijnig voor de klas staan en onvoldoende energie hebben om het grote aantal leerlingen in hun klas aan te kunnen. Hun eigen kinderen kunnen zij thuis niet voldoende aandacht geven wat een negatieve invloed kan hebben op hun gedrag en schoolprestaties. Onderwijzers zijn door de omstandigheden niet gemotiveerd en niet beschikbaar voor activiteiten buiten de officiële lestijd. Hun vrije tijd is hen heilig en moet vooral productief en inkomstenverhogend worden ingevuld. “Ik ben in de grote vakantie in het district bij mijn familie. Het schoolbestuur moet mij dan echt niet oproepen voor verplichte trainingen. Als ik in de grote vakantie niet volledig tot rust kom, ben ik niet in staat het nieuwe schooljaar met voldoende energie te starten”, zegt een onderwijzeres die al vele jaren voor de klas staat.

Kwaliteitsonderwijs

Na deze gesprekken voel ik mij verplicht een pleidooi te houden voor een betere salariering voor onderwijzers. Niemand verdient dit hoeselleven. Iedereen heeft recht op een menswaardig bestaan. Onderwijzers staan aan de basis van de ontwikkeling van ons menselijk kapitaal. Zij moeten alle ruimte krijgen zich verder te scholen, zodat de kwaliteit van ons onderwijs wordt verhoogd. Maar een salarisreeks voor de bovenbouw van het gewoon lager onderwijs (GLO) van ongeveer bruto SRD 1700 – 2540 heeft gebrek aan motivatie en dit hoeselbestaan tot gevolg. Hierdoor komt het recht van onze kinderen op toegang tot kwalitatief onderwijs in het gedrang. U ziet het. We zijn dan weer terug bij af. Een laag opgeleide volk dat onvoldoende in staat is de economische en politieke veranderingen te brengen die vereist zijn om ons uit deze crisis te halen.-

Redactie en samenstelling:
Carla Bakbroed MSc. en Drs. Henna Guicherit
wrcsur@hotmail.com

De rubriek 'Genderoptiek' is één van de middelen van het Women's Rights Centre om gendergelijkheid en gendergelijkwaardigheid te bevorderen, vrouwenrechten te bepleiten en alle vormen van geweld tegen vrouwen uit te bannen. Deze pagina komt tot stand onder auspiciën van het Women's Rights Centre (WRC).

Vormgeving: Raymiel Breidel